

Přiznám se, že - a teď asi některý lidi naštvu, jsem si toho vědoma - ale nemám ráda drive. Jednak to slovo jako takový, páč prostě do češtiny nepatří. Ale nemám ho ráda hlavně u psů. Hlavně teda v dnešní době. Kdy se hranice toho, co by tohle slovo, který se dá v tomhle významu přeložit asi nejlíp jako našení, elán-tak to aspoň chápu já, posunuly bohužel tam, kde už chytá spíš význam jako magoření, nebo řekněme přetáčení. Podle mě, by drive měl znamenat to, že pes má chuť do práce, že se na ni těší a pracuje dobře a kvalitně. Ne, že u toho ječí, přetáčí se, vyvádí atd. Vždycky mi tohle u psů připadalo nenormální. A když k nám doputovala Tali, zjistila jsem naživo, jak psům může škodit to, že u nich lidi ženou tuhle chuťovost do práce až do extrému. Docela mi to trvalo, než mi dokapalo tam a zpátky, z čeho ta její dohoukanost taky pramení, proč je taková přetočená a šílená. Protože je přesně produkt tohodle lidskýho konání. Kdy ženeme u psů všechno do extrému. Vzhled, velikost, plemenné znaky, povahu. Já vím, že to není obraz jen poslední doby a když se číhnu zrovna na tu povahu, tak nejvíc na to doplatili pitbulíci a jim spřízněná plemena. Protože tím, jak jsme z nich udělali psí bojovníky, značně jsme jim ztížili život právě ten psí. Tihle legionáři mají jinak úžasnou povahu, k lidem milou, kontaktní, víc než přátelskou a milující. Leč, jejich pradávny předurčení jim nedovoluje žít normální psí život. Ten plnohodnotný - kam patří i běžná psí komunikace a normální kontakty s ostatními psy. Ani jeden z našich psů nebyl žádný bijec a oba hošíčci si prošli tou nemilou zkušeností, že je lépe se bohužel těmhle pesanům vyhnout. I Tali už tuhle zkušenost nedávno udělala. Ve vedlejším domě bydlí pitbulí fenka. Moc milá, hodná, komunikativní, žádněj rváč. Ale dospěla a paníček se diví. I Tali se divila, když donedávna to bylo na pohodu. Naštěstí Tali je v tomhle jelimánek, a Tracy, jak se fenka jmenuje, se ode mne nechala ořvat (výhoda, když člověk zná jméno druhého psa) a rozešlo se to poměrně na pohodu a bez šráků. Ale... , už je tam to ale □ . Škoda, je to škoda, já tyhle psy mám fakt ráda. A kdyby nebylo tohoto, co nesou v sobě, myslím, že bych si bývala kdysi právě i pitíka pořídila. Protože jinak mají povahu přesně takovou, jaká mi vyhovuje. Jsou energičtí, veselí, prostě parťáci. Ale, se psy je to holt jinak. A já mám jiný životní styl.

No ale to jsem odbočila, jak je mým zvykem □ . Nicméně to s tím, o čem jsem psát začala prostě souvisí. I tohle je, stejně jako onen "drive" něco, co psům otočilo život. A vyhnání té chuti do práce, do toho právě extrémního drivu, podle mě psům taky nesvědčí. Pro psa je to prostě něco nepřirozenýho takhle šílet. Ať už je to touhou po rukávu, po zvěři, po agi dráze. Psu není vlastní, chovat se jako šílenec, jen co uvidím to, pro co jsem byl stvořen. V tomhle případě teda spíš už vyroben, mi tak přijde, páč lidi si ty psi už spíš vyrábějí, tak jak oni

chtějí, a moc nekoukají na to, zda je to pro ty psy to nejlepší. . A projevuje se to pak prostě i v dalších oblastech psího chování. A žádný extrém není dobře. Jistě, nevyberu si na lov psa, kterej zvrací ledva vidí křepelku. Ale nemusím mít psa, kterej je schopnej se přizabít, oběsit, uškrtit, jen co ucítí molekulu pachu oné křepelky, nebo i stačí se přiblížit k prostoru, kde by náááhodou mohla být :D. Stejně tak si, zcela jasně, nevyberu na obranáře jedince, který bude mít povahu Rumíčka, Družimíra Obecného a lidumila velkého, ale sáhnu po povaze s odhodláním, razancí, odvahou a odolností. Ale zase to nemusí být přece o tom, že pes bude šílet, jen co ten rukáv uvidí. Jasně, chci aby měl do tý práce chuť, aby se těšil. Pes který laxně se dí u nohy a když ho pošlu doběhne, kousne si a je to.... to není moc k ničemu. Ta razance a chuť do práce tam být musí. Ale..... mělo by to mít nějakou zdravou míru.

Já už vím.... příkladem pro mě je fenka výmara, která už je bohužel za Duhovým mostem. Byla to profesionální záchranářka. Pes nasazovaný opravdu do akcí. Ona byla srdcař! Tu práci milovala, byla schopná pracovat neskutečně, bylo to pro ni poslání. A myslím, že díky tomu, že mi vytanula na mysli, jsem našla ten správněj výraz, jak by to podle mě mělo být. Ten pes by měl být srdcař. Ne magor, ale srdcař. Ona svou práci opravdu milovala a to tak, žeš když už byla stará, bylo pro ni těžký se s mířit s tím, že už do akce nemůže jít. Ale rozhodně se nikdy nechovala jako šílenec, který je schopný si vyřvat hlasivky, oběsit se, nikdy kvůli tomu nemusela šílet a být pako. A přesto podávala neskutečný výkony.

No a Tali je podle mě klasickou ukázkou toho, jak psu tenhle lidmi požadovaný drive v běžným provozu škodí. Jistě, u ní se to pojí i s tím, jaký měla start, ale prostě vidíte v ní tu nadupanost, to přetočení naprosto u všeho. Ona moc není schopná dělat něco normálně /natož v klidu/, prostě jen být psem. Veškerá její činnost je prostě o tom natlakování. A není to tlak z toho, že by měla nedostatek vyžití, či pohybu □ □ □ . To myslím u nás nehrozí. A není to o tom, že by neměla vyžití i v tom, co ohař potřebuje. Oni jí prostě nastavili všechno do toho extrému. A ona jinak fungovat neumí. A nemůže. No takže naše práce teď je o tom, že se snažíme vést věci do klidu. A věřte mi, že to je hrozná šichta. A i docela vyčerpávající. A taky je vám toho psa prostě líto, protože furt, ale furt je v děsným ajfru. Vezměte si, že ona když jde cvičit, tak má takový zatmění, že prostě není schopná vnímat. Nelžu. A pracujte se psem, kterej zešílel. Z toho, že bude pracovat. Není to trochu na makovici???? Podle mě je. A takovýhle tlak prostě pro nervovou soustavu normální není. Jenže - my lidi si to takhle přejeme.

No a já si zase přeju, aby se nám podařilo jednou z toho pošahance, dohoukance udělat aspoň trochu normální psici.

